

Prima epistolă a lui Pavel către Corinteni (12)

Capitolul 12

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 13.04.2023, Actualizat: 13.04.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

NECUNOAȘTEREA NATURII ȘI UTILIZĂRII DARURILOR ÎN BISERICĂ (ADUNARE)

După ce a abordat practicile greșite în legătură cu Cina Domnului, în care se exercită preoția credinciosului, apostolul abordează acum unele practici greșite în domeniul darurilor. După cum am menționat mai devreme, preoția și darurile sunt două domenii diferite în Biserică (Adunare). Rugăciunea, lauda și închinarea se adresează lui Dumnezeu și aparțin domeniului preoției, dar slujirea Cuvântului se adresează oamenilor și aparține domeniului darurilor. Privilegiile noastre în ambele domenii nu se limitează la timpul în care credincioșii se reunesc „ca Adunare”. Fiecare ar trebui să își exercite darul oriunde și oricând este călăuzit de Duhul să facă acest lucru, fără a încălca niciun principiu. Dar nu acesta este subiectul de față; în acest capitol, apostolul este preocupat de natura și utilizarea darurilor în Adunare.

Există unele diferențe între aceste două domenii în cadrul Adunării. De exemplu, în domeniul preoției, toți frații ar trebui să se lase să fie conduși în mod public de Duhul Sfânt. Când însă este vorba de domeniul darurilor în Adunare, în condiții normale, doar cei (frații) care au darul de a sluji în Cuvânt ar trebui să fie activi. În timp ce toți frații au o funcție publică în Adunare în domeniul preoției (pentru că toți suntem preoți), nu toți au un dar pentru slujirea publică prin Cuvânt. Prin urmare, nu ar trebui să insistăm ca toți frații din Adunare să se exprime în domeniul slujirii prin Cuvânt. Scriptura nu susține ideea unei „slujiri de către oricine” în lucrarea de vestire a Cuvântului. Aceasta este o neînțelegere a multora dintre cei care au cunoștință despre adevărul referitor la preoția tuturor credincioșilor. Ei cred în mod eronat că, deoarece fiecare frate ar trebui să își exercite preoția în Adunare, fiecare frate ar trebui, de asemenea, să predice Cuvântul în mod public în Adunare. Totuși, aceasta este o confundare a celor două domenii.

În capitolele 12-14 vedem modul în care trebuie să lucreze darurile atunci când Adunarea se reunește. Capitolul 12 vorbește despre *echiparea Adunării cu daruri*. Capitolul 14 descrie *exercitarea darurilor* în Adunare. Dar între ele, în capitolul 13, avem o paranteză care oferă *motivul pentru exercitarea darurilor*, și anume dragostea. Capitolul 12 ne oferă mașina, capitolul 13 uleiul, care face ca mașina să funcționeze fără probleme, iar în capitolul 14 avem mașina în acțiune, care contribuie la edificarea tuturor. Acesta este creștinismul normal. Cu regret, creștinismul modern s-a îndepărtat în mare măsură de ordinea lucrurilor prezentată în aceste capitole.

Marile principii ale lucrării Duhului în slujirea din Adunare (versetele 1-11)

Subiectul capitolului 12 nu este trupul lui Hristos, ci „efectele” spirituale¹ în Biserică. Trupul lui Hristos este introdus pentru că el este instrumentul pe care Duhul îl folosește pentru efectele sau revelațiile Sale. Și ce anume caută Duhul să dezvăluie? Este Hristos! Trupul este vasul, pe care Duhul îl folosește pentru a-L exprima pe Hristos. Dumnezeu, în harul Său, a dat Bisericii o multitudine de daruri pentru un singur scop: să-L glorifice pe Hristos.

Versetele 1,2

1. Corinteni 12.1,2: Dar despre cele spirituale, fraților, nu doresc să fiți neștiutori. Știți că, atunci când erați dintre națiuni, erați duși spre idoli cei muți, ca și cum ați fi fost mânați.

Deoarece credincioșii din Corint au fost salvați din idolatrie, care implică exprimări extatice și bâlbâieli, aveau unele neînțelegeri cu privire la modul în care Duhul Sfânt lucrează sau se manifestă în Adunare. De aceea, apostolul clarifică acest lucru în primele versete ale capitolului, stabilind câteva principii generale. Un idolatru, care se închină în fața „chipurilor sale cioplite și mute”, este „călăuzit” într-un mod cu totul diferit decât cel care este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu în slujirea creștină. În păgânism, închinarea la idoli se caracteriza prin exprimări extatice și agitație (Faptele apostolilor 19.34). Credincioșii din Corint trebuiau necondiționat să înțeleagă adevărata natură a „manifestărilor spirituale” din Adunare.

1. Adevăratele „manifestări spirituale” Îl glorifică pe Hristos (versetul 3)

Versetul 3

Primul mare principiu de slujire, pe care apostolul îl stabilește, este că toate „manifestările” Duhului Îl vor glorifica pe Isus ca *Domn*. El spune:

1. Corinteni 12.3: De aceea vă fac cunoscut că nimeni, vorbind prin Duhul lui Dumnezeu, nu spune: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate spune: „Isus este Domn!”, decât prin Duhul Sfânt.

Domnul a mai spus: „Acela [Duhul] Mă va glorifica” (Ioan 16.14). Prin urmare, dovada călăuzirii Duhului Sfânt în slujirea din Adunare este faptul că Hristos este întotdeauna glorificat și nu se vorbește niciodată în mod denigrator despre El. Duhul conduce întotdeauna la mărturisirea lui Isus ca *Domn*.

Este semnificativ faptul că niciun duh rău, care este menționat în relatările despre viața Domnului în cele patru Evanghelii, nu L-a numit vreodată „Domn”. Acest lucru nu înseamnă însă că oamenii răi nu pot pronunța cuvântul „Domn” (de exemplu, Matei 7.21-23; 25.11). Ceea ce vrea să spună Pavel aici este că ei nu-l recunosc autoritatea ca *Domn*.

Cu acest mare principiu în mână, suntem imediat în măsură să examinăm spiritul în care vorbesc oamenii în Adunare. Nu este vorba de a distinge dacă cineva este credincios sau nu, ci de a testa spiritul în care vorbesc oamenii. Marea întrebare este: „Oare ceea ce spun ei în slujbă Îl glorifică pe Hristos ca Domn?”. Acest lucru era important în acea vreme, deoarece Noul Testament nu exista încă, iar credincioșii trebuiau să se bazeze pe slujba orală. Diavolul a încercat să strice această slujbă în Biserica primară, prin aceea că a introdus învățături false în Adunare. De aceea era necesar să se judece ceea ce se spunea - și acest lucru este valabil și astăzi. Ca să o spunem mai simplu: Dacă cineva vestește Cuvântul lui Dumnezeu în Adunare și Hristos este onorat în acele expuneri, înseamnă că este de la Dumnezeu. Dacă El nu este glorificat, nu este de la Dumnezeu.

2. Adevăratele „manifestări spirituale” provin de la Dumnezeu (versetele

4-6)

Versetele 4-6

1. Corinteni 12.4-6: Dar sunt deosebiri ale darurilor, însă este același Duh; și sunt deosebiri ale slujbelor, și același Domn; și sunt deosebiri ale lucrărilor, dar este același Dumnezeu, care lucrează toate în toți.

Al doilea mare principiu, care are a face cu „manifestările spirituale” în Biserică, este că nu este nimic din partea omului (sau a diavolului) în ele, deși Îi place lui Dumnezeu să folosească oameni ca instrumente ale Sale. Orice are legătură cu omul în carne este total exclus în adevărata slujire creștină.

Vedem că întreaga Divinitate este implicată în revelațiile Duhului de la început până la sfârșit. Deși există o varietate de „daruri”, „slujbe” și „manifestări”, toate provin de la Dumnezeu și au un singur scop: să-L glorifice pe Hristos. Fie că este vorba de *darea* darului, fie că este vorba de *călăuzirea* darului sau de rezultatul *lucrării* sale în suflete, toate sunt de la Dumnezeu (1. Corinteni 12.4-6).

- 1. Corinteni 12.4: *Duhul* dă „darurile”.
- 1. Corinteni 12.5: *Domnul* dirijează darurile în diferite „slujbe”.
- 1. Corinteni 12.6: *Dumnezeu* produce rezultatele în suflete prin „manifestările” Sale.

Observă că nu se face nicio mențiune cu privire la necesitatea unei pregătiri teologice și la hirotonire, înainte ca o persoană să-și poată exercita darul și slujirea în Adunare. Toate aceste idei sunt create de om și intervin în rânduiala stabilită de Dumnezeu pentru slujire. Rânduiala lui Dumnezeu pentru slujirea creștină este ca cei care posedă un dar spiritual pentru predicarea Cuvântului să fie liberi să își exercite acest dar în Adunare, așa cum sunt călăuziți de Duhul Sfânt s-o facă. Posedarea unui dar spiritual este împuternicirea lui Dumnezeu de a-l folosi (1. Petru 4.10,11).

3. Adevăratele „manifestări spirituale” nu vor fi concentrate într-o singură persoană (versetele 7-10)

Versetele 7-10

1. Corinteni 12.7-10: Dar fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folos. Pentru că unuia i se dă, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; și altuia, cuvânt de cunoștință, potrivit aceluiași Duh; și altuia, credință, în același Duh; și altuia, daruri de vindecare, în același Duh; și altuia, lucrări de putere; și altuia, profeție; și altuia, deosebirea duhurilor; și altuia, felurite limbi; și altuia, interpretarea limbilor.

Cel de-al treilea mare principiu al slujbei în Adunare este că Hristos, prin Duhul, distribuie daruri diferitelor mădulare ale trupului Său și că aceste daruri nu sunt toate în mâinile unui singur om. Apostolul spune: „Unuia îi este dat prin Duhul cuvântul înțelepciunii, iar altuia cuvântul cunoștinței, potrivit aceluiași Duh”. De aici reiese clar că o singură persoană nu are

toate darurile. Aceasta înseamnă că Adunarea are nevoie de mai mult de un singur om pentru slujire, dacă vrea să profite pe deplin de darurile din mijlocul ei. Adunarea are nevoie pentru slujirea Cuvântului de participarea tuturor celor care au un dar.

În versetul 7 se spune: „Dar fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folos”. Acest lucru ar putea fi tradus prin „în folosul tuturor”. Dumnezeu dorește ca fiecare frate, care are darul de a predica Cuvântul, să își exercite darul în Adunare, astfel încât toți să poată beneficia. Este în natura creștinismului ca darul spiritual al unei persoane să nu fie pentru sine, ci în folosul celorlalte mădulare ale trupului.

O persoană poate avea mai mult de un dar, dar din acest pasaj reiese clar că nu are toate darurile. În 1. Corinteni 14.31 se spune: „Puteți toți să profețiți, câte unul, pentru ca toți să învețe și toți să fie încurajați”. Aceasta înseamnă că toți cei care sunt capabili ar trebui să aibă libertatea în Adunare de a vesti Cuvântul.

Există o diferență între darurile menționate aici și cele din Efeseni 4.11. Aici este vorba de darul spiritual propriu-zis, pe care Duhul lui Dumnezeu îl dă sau îl implantează în credincios în momentul mântuirii și care îl face capabil să slujească într-o anumită funcție. Darurile din Efeseni 4 sunt persoane date Bisericii pentru lucrarea de slujire și pentru edificarea credincioșilor în credința preasfântă. *Persoana* însăși este privită ca dar pentru Adunare. Cei menționați în Efeseni 4 vor avea unul sau mai multe dintre darurile spirituale menționate aici. De exemplu, „cuvântul înțelepciunii” este darul spiritual pe care ar trebui să-l aibă un păstor (1. Corinteni 12.8). „Cuvântul” de aici nu este Cuvântul lui Dumnezeu, ci capacitatea de a comunica gânduri spirituale. Toți credincioșii ar trebui să aibă înțelepciune (1. Corinteni 1.30; Iacov 1.5), dar nu toți credincioșii au „cuvântul” înțelepciunii, care este un dar de a exprima înțelepciunea lui Dumnezeu în cuvinte clare. La fel „cuvântul cunoștinței” este darul spiritual pe care ar trebui să-l aibă un învățător. El are capacitatea de a exprima adevărul lui Dumnezeu într-un mod ordonat și ușor de înțeles. Și în această privință toți credincioșii ar trebui să cunoască adevărul (Efeseni 1.17-23; Iuda 3,20), dar nu toți vor avea „cuvântul” cunoașterii pentru a-l exprima verbal spre folosul tuturor.

În versetele 9-10, apostolul numește câteva dintre darurile „semnelor” (1. Corinteni 14.22), pe care Duhul Sfânt le-a lucrat în Biserica primară înainte ca descoperirea Cuvântului scris al lui Dumnezeu să fie completă. Aceste daruri erau pentru introducerea mărturiei creștine, în timp ce păstorii, învățătorii și evangheliștii, așa cum sunt descriși în Efeseni 4, erau pentru edificarea spirituală. Ni se spune că darurile semnelor „vor înceta” (1. Corinteni 13.8), dar nu se menționează că darurile pentru zidire vor înceta. Ele sunt încă prezente în Biserica de astăzi.

Cei care pretind astăzi că au daruri precum „vorbirea în limbi” și „daruri de vindecare” etc. sunt înșelători. Pavel ne spune că există astfel de impostori în mărturia creștină din zilele din urmă. Aceștia, asemenea lui Iane și Iambre, imită semne și minuni și înșală inimile celor neștiutori (2. Timotei 3.8; 2. Tesaloniceni 2.9). Darul „limbilor” este capacitatea de a vorbi într-o limbă străină inteligibilă (Faptele apostolilor 2.6-8; 1. Corinteni 14.10). Oamenii de astăzi, care pretind că vorbesc în limbi, nu vorbesc în nicio limbă cunoscută. Unii dintre ei pretind chiar că sunt apostoli, dar sunt de fapt „falși apostoli” (2. Corinteni 11.13; Apocalipsa 2.2).

Apostolatul (Efeseni 4.11) nu este un dar care să existe astăzi în Biserică. El a fost dat pentru a zidi temelia Bisericii și aceasta a fost deja pusă (Efeseni 2.20). Cu toate acestea, slujba apostolilor este încă prezentă la noi prin ceea ce le-a dat Duhul lui Dumnezeu pentru a scrie Noul Testament.

4. Duhul lui Dumnezeu trebuie să aibă libertatea în Adunare de a folosi pe cine vrea El pentru a produce „manifestările spirituale” (versetul 11)

Versetul 11

Al patrulea mare principiu al slujbei creștine este că, atunci când credincioșii se adună într-o adunare, Duhul lui Dumnezeu are dreptul convenit de a folosi pe oricine dorește să rostească un cuvânt. Darurile trebuie să lucreze în Adunare prin „același” Duh care a distribuit darurile individului la mântuirea sa. Pavel spune:

1. Corinteni 12.11: Dar toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte cum vrea.

Noul Testament nu cunoaște o altă ordine de slujire decât cea a conducerii suverane a Duhului Sfânt în Biserică. Sfânta Scriptură pornește de la premisa că credincioșii au credința necesară pentru a se încrede în conducerea Duhului Sfânt în slujire. Dacă Îi permitem să conducă în Biserică, El va lua darurile care sunt prezente în Adunare și le va folosi pentru edificarea tuturor.

Principiul este simplu. Duhul Sfânt se află în Adunare și folosește darurile așa cum vrea El, pentru edificarea tuturor. Aceasta este rânduiala lui Dumnezeu pentru slujirea creștină. Cu regret, sistemul clerical-laic creat de om, care există în Biserica de astăzi, împiedică această lucrare liberă a Duhului Sfânt. El nu se poate folosi de fiecare om ales de El, deoarece denominaționalismul a introdus o rânduială în care *un singur* om ia locul Conducătorului Adunării. Oamenii vorbesc despre „călăuzirea” închinării sau despre „călăuzirea” unui serviciu divin! Președinția Duhului Sfânt este negată într-o astfel de practică. El dorește probabil să cheme o persoană din Adunare la slujire, dar acest lucru este blocat și împiedicat de rânduiala omenească. În multe confesiuni bisericesti de astăzi, serviciile divine sunt programate în avans - uneori cu câteva zile înainte. Acest lucru poate fi făcut cu intenții bune, dar aceasta nu este rânduiala lui Dumnezeu pentru slujirea în Adunare.

Instrumentul prin care se manifestă Duhul Sfânt - trupul lui Hristos (versetele 12-31)

Apostolul continuă să vorbească despre instrumentul prin care Duhul dorește să își producă „manifestările”: trupul lui Hristos cu numeroasele sale mădulare. El se întoarce până la început și vorbește despre modul în care trupul a luat ființă de fapt.

Formarea trupului lui Hristos (versetele 12,13)

Versetele 12,13

1. Corinteni 12.12,13: Pentru că, după cum trupul este *unul* singur și are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, fiind multe, sunt *un singur* trup, tot așa este și Hristosul. Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un *singur* trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un *singur* Duh.

El folosește imaginea corpului uman și încheie cu cuvintele: „așa este și Hristosul”. „Hristosul” este un termen pe care apostolul îl folosește în epistolele sale pentru a se referi la unitatea tainică între Hristos și Biserica Sa: Capul în uniune cu trupul. Ea este „tainică” în sensul că nu poate fi văzută cu ochiul uman. Este remarcabil faptul că, deși cuvântul „trup” este folosit de multe ori în acest capitol, trupul lui Hristos este menționat doar de două ori! În versetul 13 este menționat în aspectul său *universal*, iar în versetul 27 în aspectul său *local*. Orice altă menționare a unui „trup” în acest capitol se referă la un trup uman ca imagine.

Pavel vorbește despre modul în care trupul lui Hristos a luat ființă pentru prima dată, spunând: „Noi toți am fost botezați de *un singur* Duh într-*un singur* trup”. Aceasta a fost o activitate corporativă a Duhului care, din punct de vedere istoric, a avut loc în ziua Cincizecimii (Faptele apostolilor 2) și a fost extinsă la păgâni în Faptele apostolilor 10. Duhul lui Dumnezeu a pus stăpânire pe credincioșii individuali adunați în camera de sus și i-a unit într-o unitate prin prezența Sa launtrică. Astfel, ei au fost uniți cu Hristos, Capul înălțat în ceruri. Acesta a fost un act unic. John Nelson Darby remarcă, că efectul botezului cu Duhul în acest verset în limba greacă este la timpul aorist, ceea ce înseamnă că a fost un act unic. Duhul lui Dumnezeu nu mai lucrează astăzi în funcția botezului, deoarece lucrarea Sa de botez a fost aceea de a forma trupul lui Hristos. Acest lucru a fost făcut o singură dată și pentru totdeauna. Dacă ar mai boteza și astăzi, ar forma din ce în ce mai multe trupuri, ceea ce, bineînțeles, nu este cazul, pentru că „este *un singur* trup” (Efeseni 4.4).

Faptul că botezul cu Duhul Sfânt este un act istoric pentru a forma *un singur* trup al lui Hristos, și nu un act prezent, devine clar atunci când ne uităm la cele șapte referiri la botezul cu Duhul Sfânt din Sfânta Scriptură. Cinci dintre aceste referințe indică o lucrare viitoare a Duhului, din momentul în care au fost rostite, fără a spune când va avea loc această lucrare (Matei 3.11; Marcu 1.8; Luca 3.16; Ioan 1.33; Faptele apostolilor 1.5). Al șaselea și al șaptelea pasaj (Faptele apostolilor 11.16; 1. Corinteni 12.13) se referă la o lucrare a Duhului în trecut. Singura lucrare semnificativă a Duhului, care se află între aceste două referințe, este evenimentul Cincizecimii, când Duhul lui Dumnezeu a venit să formeze Biserica și să locuiască în Biserică.

Contrar opiniei mult răspândite, botezul cu Duhul nu este nici o experiență după mântuire, nici o lucrare al Duhului prin care credinciosul este introdus în singurul trup, atunci când el devine mântuit. În Sfânta Scriptură, botezul cu Duhul nu este privit ca o experiență individuală. Nu există nici măcar o singură referire în Sfânta Scriptură, că un individ va fi botezat cu Duhul! Cuvântul „voi” din Matei 3.11 este colectiv și se referă la un grup de credincioși. În 1. Corinteni 12.13 nu se spune, așa cum cred unii, „Într-*un singur* Duh am fost botezați cu toții ca să *apartinem unui singur* trup”. Exprimarea aceasta schimbă considerabil sensul și presupune că

trupul exista înainte de botez. Dacă ar fi așa, ar însemna că oamenii de astăzi sunt primiți în trup prin botezul Duhului.

Însă, versetul spune că ei au fost „botezați într-un singur trup”, ceea ce înseamnă că botezul a format *un singur* trup. Creștinii de astăzi sunt parte a acestui „*un singur* trup”, dar nu au fost adăugați acestuia prin botezul cu Duhul. Ei au fost primiți în trup atunci când au crezut în Evanghelie și au fost „pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii” (Efeseni 1.13). Așadar, ei au fost adăugați la un trup deja botezat.

Unii s-ar putea întreba, de ce Pavel vorbește apoi despre „iudei” și „greci [păgâni]” care au fost botezați într-*un singur* trup, când la Cincizecime nu au fost greci prezenți. Acest lucru se datorează faptului că Pavel vorbește de pe poziția de suplinitor. El spune: „Noi” - Biserica creștină ca întreg – „am fost botezați cu toții într-*un singur* trup”. Nu toți au fost prezenți în acea zi de inaugurare, dar toți fac parte din trupul lui Hristos, care a fost botezat [format] atunci.

Este foarte asemănător cu formarea unei firme. Ea a fost fondată *o singură* dată - și asta poate că a fost acum o sută de ani. Iar acum, deoarece firma a fost înființată *o dată*, nu mai trebuie să fie înființată din nou de fiecare dată când angajează un nou angajat. Și nici nu este așa, că fiecare nou angajat este încorporat în firmă. Noul angajat este pur și simplu adăugat la o firmă deja înființată.

Să presupunem că ascultăm la o ședință a consiliului de administrație al acestei companii și îl auzim pe unul dintre directori spunând: „Am fost constituiți acum o sută douăzeci și cinci de ani”. Nu ne-ar fi greu să înțelegem ce a vrut să spună. Dar cineva care nu înțelege foarte bine limba engleză ar putea spune: „Ce vrea să spună această persoană? Niciuna dintre persoanele prezente nu are peste șaiszeci de ani. Cum poate să vorbească despre ceea ce au făcut ei acum o sută douăzeci și cinci de ani?”. Ei bine, acest lucru se datorează, desigur, faptului că directorul vorbește în numele întregii companii. În mod similar, Pavel vorbește în 1. Corinteni 12.13 despre ceea ce este valabil pentru trupul lui Hristos, din care el și credincioșii din Corint făceau parte. În calitate de comuniune creștină, Pavel și credincioșii din Corint (și noi la fel) sunt cu toții incluși în botezul care a avut loc la Cincizecime, când am fost salvați și încorporați în singurul trup prin pecetluirea cu Duhul.

Doi dușmani ai unității trupului lui Hristos (versetele 14-24)

În versetele 14-24, apostolul se folosește de imaginea corpului uman pentru a ne învăța câteva lecții practice în legătură cu revelațiile Duhului în trupul lui Hristos. El avertizează cu privire la doi dușmani deosebiți, care tulbură unitatea și, astfel, împiedică lucrările Duhului în Biserică.

1. Nemulțumirea

Versetele 14-19

1. Corinteni 12.14-19: Pentru că și trupul nu este un singur mădular, ci multe. Dacă

picioarul ar spune: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar spune: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Dar acum Dumnezeu a pus mădulele, pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit. Iar dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul?

Primul dușman al unității este *nemulțumirea*. Apostolul se folosește de imaginea unui corp uman, pentru a aborda această problemă. El arată că, într-un corp uman, ar fi absurd ca „picioarul” să spună că nu poate avea aceeași funcție ca și „mâna” și, prin urmare, să înceteze să mai facă parte din corp. Dar, cu regret, în trupul lui Hristos există pericolul ca unele dintre mădule să devină nemulțumite de locul lor. Atunci când o astfel de nemulțumire apare la un mădular al trupului lui Hristos, aceasta determină persoana respectivă să se străduiască să obțină o funcție în trup, care nu i-a fost dată. De exemplu, un evanghelist ar putea aspira la rolul de învățător.

Apostolul contracarează această problemă arătând că Dumnezeu a vrut diversitatea în unitatea trupului, spunând: „Trupul nu este un singur mădular, ci multe” (1. Corinteni 12.14). Cu alte cuvinte, corpul uman nu este format doar din mâini și picioare; la fel, mădulele trupului lui Hristos nu sunt doar învățători sau evangheliști. Dacă ar fi așa, diversitatea trupului s-ar pierde.

Remediul pentru aceasta este recunoașterea acțiunii suverane a lui Dumnezeu. El, și nu omul, a rânduit locul mădulelor într-un trup uman „așa cum l-a plăcut”. Și așa este și în trupul lui Hristos. Remediul pentru aceasta este să venim în prezența lui Dumnezeu în rugăciune și să învățăm de la El care este locul nostru în trupul lui Hristos și să fim mulțumiți cu el. Vom fi fericiți doar atunci când vom accepta locul și funcția pe care Dumnezeu ni le-a dat. Până când nu ne vom supune suveranității lui Dumnezeu în această privință, vom fi probabil o pacoste pentru frații noștri din slujbă și astfel vom perturba unitatea.

2. Disprețul

Versetele 20-24

1. Corinteni 12.20-24: Dar acum sunt multe mădule și un singur trup. Ochiul nu poate spune mâinii: „Nu am nevoie de tine”; sau, din nou, capul, picioarelor: „Nu am nevoie de voi”. Ba mai mult, mădulele trupului care par a fi mai slabe sunt necesare. Și pe cele ale trupului, pe care le considerăm a fi de mai puțină onoare, pe acestea le înconjurăm cu mai multă onoare; și cele ale noastre lipsite de frumusețe au mai multă frumusețe; dar cele plăcute ale noastre nu au nevoie de împodobire. Dar Dumnezeu a întocmit trupul dând mai multă onoare celor lipsite de onoare, ...

Al doilea dușman este *disprețul*. Apostolul folosește din nou imaginea corpului uman pentru a contracara acest dușman, spunând: „Dar acum sunt multe mădule și *un singur trup*” (1. Corinteni 12.20). Acest lucru arată că în diversitatea mădulelor trupului trebuie să existe unitate. Într-un corp uman nu există niciodată un moment în care mădulele mai importante privesc cu dispreț pe cele mai puțin importante și spun: „Nu am nevoie de voi” (1. Corinteni

12.21). Dar, cu regret, acest pericol există în trupul lui Hristos. Această atitudine distruge unitatea [practică].

Apostolul avertizează împotriva acestui pericol subliniind că, în constituirea trupului nostru, Dumnezeu a dat în mod intenționat „o mai multă onoare” mădulelor care nu se văd, decât celor care se văd (1. Corinteni 12.22-24). Mădulele mai puțin vizibile ale corpului uman sunt mai importante decât cele vizibile! Un om se poate lipsi de o mână sau de un picior, dar nu poate trăi fără inimă sau ficat, etc. Apostolul ilustrează astfel faptul că nu trebuie să privim cu dispreț mădulele mai puțin importante ale trupului lui Hristos.

Remediul pentru această problemă este din nou supunerea față de suveranitatea lui Dumnezeu. „Dumnezeu a întocmit trupul [uman]” (1. Corinteni 12.24). El l-a modelat astfel încât fiecare mădular este valoros și are ceva de contribuit la întregul persoanei. În mod similar, Dumnezeu a conceput trupul lui Hristos, astfel încât contribuția fiecărui mădular să fie necesară pentru bunăstarea întregului (Efeseni 4.16). De aceea, noi trebuie să recunoaștem acest lucru și să permitem ca fiecare mădular să funcționeze în rolul său dat lui de Dumnezeu.

Cu regret, rânduiala clericală creată de om în Biserica de astăzi tratează mădulele trupului lui Hristos, care ar putea vesti în mod public Cuvântul, ca și cum nu ar fi importanți. (Ne referim la sistemul clerical-laic, în care o persoană - un așa-numit „pastor” sau „preot” - îndeplinește slujirea publică în numele comunității). Acest lucru este într-adevăr neintenționat, dar totuși acesta este rezultatul acestei rânduiei. Prin excluderea unor astfel de mădulari de la slujirea publică în cadrul comunității, acest sistem spune în esență: „Nu am nevoie de tine”. După cum am menționat, acest lucru nu este făcut rău-intenționat față de celelalte mădulari ale trupului lui Hristos; cu toate acestea, împiedică pe acele mădulari care ar putea avea un dar pentru slujirea prin Cuvânt în Adunare, limitând slujirea la o *singură* persoană, care are dreptul oficial de a face acest lucru.

Versele 25-27

1. Corinteni 12.25-27: ... ca să nu fie dezbinare în trup, ci pentru ca mădulele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și, dacă *un* mădular suferă, toate mădulele suferă împreună; dacă *un* mădular este glorificat, toate mădulele se bucură împreună. Iar voi sunteți trup al lui Hristos, și mădulari ale Sale fiecare în parte.

Așa cum în trupul uman nu există „dezbinare” și toate mădulele ar trebui să „îngrijească deopotrivă unele de altele”, tot așa și mădulele trupului lui Hristos trebuie să lucreze împreună în armonie (1. Corinteni 12.25). Așa cum există compasiune și sprijin în trupul uman - „dacă *un* mădular suferă, toate mădulele suferă împreună” - tot așa trebuie să existe aceeași compasiune și sprijin între mădulele trupului lui Hristos (1. Corinteni 12.26). Ne-am putea întreba cum este posibil să avem compasiune pentru un mădular al trupului lui Hristos atunci când nu am auzit niciodată de acea persoană. Poate că mădularul aflat în suferință locuiește pe un alt continent și face parte dintr-o altă comunitate de credință. Credem că răspunsul se găsește în următorul verset. Apostolul își nuanțează observațiile vorbind despre trupul lui Hristos în aspectul său local (1. Corinteni 12.27). Dacă toți cei dintr-un oraș sau dintr-o localitate ar fi împreună în aceeași părtășie (așa cum era atunci și cum ar trebui să fie și

acum), ei ar ști de fiecare mădular care suferă și ar suferi cu toții alături de acea persoană.

Versetul 27 spune: „Voi sunteți trup al lui Hristos”. Observați că aici nu se spune „noi”, ci „voi”, referindu-se la credincioșii din Corint. Versetul, așa cum este redat în unele traduceri ale Bibliei, care spune: „Voi sunteți *trupul* lui Hristos”, este greșit. *Articolul hotărât* pentru cuvântul „trup” ar trebui omis, deoarece ar însemna întregul trup al lui Hristos, ceea ce credincioșii din Corint nu erau. Niciun grup local de creștini credincioși nu poate pretinde că este *trupul* lui Hristos; trupul este alcătuit din toți cei de pe pământ care cred în Domnul Isus Hristos și sunt pecetluiți cu Duhul Sfânt.

Comentatorul biblic Hamilton Smith ilustrează îndemnul apostolului din acest pasaj, cerându-ne să ne imaginăm că vedem un general al unei companii locale de soldați, care își atenționează oamenii. El ar putea spune: „Amintiți-vă, oameni buni, că ați fi Coldstream Guards”. El nu ar spune: „Voi sunteți Coldstream Guard”, pentru că ei sunt doar o companie locală în acest mare regiment. În acest verset, Pavel spune pur și simplu că adunarea locală din Corint reprezintă întregul trup al lui Hristos. Iar în ceea ce privește o trupă locală, aceasta ar trebui să știe despre mădulele trupului din acel loc ce necazuri au și să sufere împreună cu ele.

Acest pasaj nu trebuie aplicat adunărilor, ci mădulelor individuale ale trupului. Este important de văzut acest lucru, deoarece s-ar putea ajunge la ideea că fiecare adunare locală trebuie să se consulte cu celelalte adunări locale înainte de a acționa din punct de vedere administrativ - adică în chestiuni de disciplină bisericească. O adunare locală reunită în mod biblic este reprezentantul tuturor adunărilor reunite în mod similar pe terenul întregului trup al lui Hristos și acționează în numele întregului trup.

Ordinea importanței darurilor în trupul lui Hristos (versetele 28-31)

Versetele 28-31

1. Corinteni 12.28-31: Și Dumnezeu a pus pe unii în adunare: întâi, apostoli; al doilea, profeți; al treilea, învățători; apoi puteri miraculoase; apoi daruri de vindecări, ajutorări, cârmuiri, felurite limbi. Toți sunt apostoli? Toți, profeți? Toți, învățători? Toți au puteri miraculoase? Toți au daruri de vindecări? Toți vorbesc în limbi? Toți interpretează? Să doriți deci stăruitor darurile mai mari; și vă și arăt o cale nespus mai bună.

Credincioșii din Corint aveau o idee deformată despre importanța anumitor daruri în Biserică. Ei preferau darurile miraculoase, pentru că erau vizibile și puneau persoana în centrul atenției. Pentru a-i muștra în această privință, apostolul prezintă ordinea darurilor stabilită de Dumnezeu. Nu este o listă exhaustivă. Dumnezeu a pus pe primul loc darurile de bază, cele care nu sunt supranaturale. Urmează apoi darurile pentru zidire, iar darurile miraculoase și semnele sunt menționate la sfârșit. La credincioșii din Corint era invers. Toate darurile sunt importante, dar este semnificativ faptul că, de fiecare dată când apostolul enumeră darurile, „vorbirea în limbi” - darul de care credincioșii din Corint erau îndrăgostiți - se află la sfârșitul listei (1. Corinteni 12.6-10; 12.28; 13.8; 14.26).

El concluzionează spunând: „Să doriți deci stăruitor darurile [de har] mai mari”. Verbul din acest verset este la plural în original și, prin urmare, îndemnul se referă la Biserică în ansamblu și nu la indivizii care râvnesc la cele mai bune daruri. Dacă ar fi fost un îndemn adresat indivizilor, el ne-ar fi încurajat să râvnim la darul altcuiva, ceea ce ar fi contrar a ceea ce a învățat mai devreme în capitol, și anume că ar trebui să fim mulțumiți cu darul pe care l-am primit. Pavel îi îndeamnă să „dorească stăruitor” împreună și să se roage ca Dumnezeu să ridice în mijlocul lor o bună rezervă de daruri edificatoare („darurile mai mari”), cum ar fi învățătura și profeția. Atunci Biserica ar fi edificată și întărită în „credința preasfântă” (Iuda 20).

El continuă spunând că există ceva într-o Adunare, care este chiar mai important decât a avea „darurile [de har] mai mari”: este „dragostea”. A sluji unii altora în dragoste este cu adevărat „calea nespus mai bună”.

Tradus de la: [Der erste Brief des Paulus an die Korinther \(12\)](#)

Tradus din: *First Epistle Of Paul To The Corinthians: The Maintenance Of Order In The Local Assembly*

Sursa: www.bibletruthpublishers.com

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota redacției: *spiritual manifestations*; compară cu traducerea JND.